

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 30 april 2020 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 63 FEUF – Fri rörlighet för kapital – Skatt på finansiella transaktioner – Transaktioner avseende finansiella derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i den beskattande medlemsstaten – Skatt som ska betalas oavsett var transaktionen genomförs – Administrativa skyldigheter och deklarationsskyldigheter”

I mål C-565/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Regionala skattedomstolen för Lombardiet, Italien) genom beslut av den 2 juli 2018, som inkom till domstolen den 6 september 2018, i målet

Société Générale SA

mot

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev samt domarna P.G. Xuereb och T. von Danwitz (referent),

generaladvokat: G. Hogan,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Société Générale SA, genom D. Conti och C. Romano, avvocati, samt M. Gusmeroli, dottore commercialista,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,

– Europeiska kommissionen, genom W. Roels och F. Tomat, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 28 november 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 18, 56 och 63 FEUF.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Société Générale SA (nedan kallat Société Générale) och Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (skatteförvaltningen – regionstyrelsen i Lombardiet, processavdelningen, Italien) (nedan kallad skattemyndigheten), angående en begäran om återbetalning av en skatt på finansiella transaktioner avseende finansiella derivatinstrument, vilken Société Générale erlagt.

Italiensk rätt

3 Punkterna 491, 492 och 494 i artikel 1 i legge n. 228 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge di stabilità 2013) (lag nr 228/2012 om bestämmelser om upprättandet av statens årliga och fleråriga budget (2013 års stabilitetslag)) av den 24 december 2012 (ordinarie tillägg till GURI nr 302, av den 29 december 2012, nr 212, s. 1) (nedan kallad lag nr 228/2012) har följande lydelse:

”491. En skatt på finansiella transaktioner ska tas ut med 0,2 procent av transaktionens värde vid överlåtelse av äganderätten till aktier och andra aktierelaterade instrument ... som har emitterats av bolag med hemvist i landet, och av äganderätten till värdepapper som representerar dessa instrument, oavsett i vilken stat som den emitterande enheten har hemvist. Den ovannämnda skatten ska även tas ut vid sådan överlåtelse av äganderätt till aktier som följer av konvertering av obligationer. ... Skatten ska betalas oavsett var transaktionen genomförs och i vilken stat de avtalsslutande parterna har hemvist. ...

492. Transaktioner avseende finansiella derivatinstrument ..., vilkas underliggande instrument huvudsakligen utgörs av ett eller flera finansiella instrument som avses i punkt 491 eller vilkas värde huvudsakligen är avhängigt av ett eller flera finansiella instrument som avses i samma punkt samt transaktioner avseende värdepapper ... som ger möjlighet att förvärva eller sälja huvudsakligen ett eller flera finansiella instrument som avses i punkt 491 eller som innebär en kontantbetalning som huvudsakligen beräknas på grundval av ett eller flera finansiella instrument som avses i föregående punkt, däribland långa optioner (warrants), täckta långa optioner (covered warrants) och certifikat, ska vid tidpunkten för transaktionens genomförande beskattas med en fast skatt som fastställs utifrån typen av instrument och avtalsvärdet i enlighet med tabell 3 i bilagan till denna lag. Skatten ska betalas oavsett var transaktionen genomförs och i vilken stat de avtalsslutande parterna har hemvist. För det fall att det beträffande sådana transaktioner som anges i första meningen även har överenskommits att betalning ska ske genom att äganderätten till aktier och andra aktierelaterade instrument överläts, ska överlåtelsen av äganderätten till sådana finansiella instrument, som äger rum vid tidpunkten för betalningen, beskattas på det sätt och i den utsträckning som anges i punkt 491. ...

...

494. Den skatt som anges i punkt 491 ska erläggas av förvärvaren. Den skatt som anges i punkt 492 ska, i den där föreskrivna omfattningen, erläggas av var och en av parterna i respektive transaktion. Den skatt som anges i punkterna 491 och 492 ska inte tillämpas på enheter som deltar i mellanliggande led i samma transaktioner. Vid sådan överlåtelse av äganderätten till aktier och andra finansiella instrument som anges i punkt 491 ska skatten, liksom vid sådana transaktioner avseende finansiella instrument som anges i punkt 492, betalas av banker, förvaltningsbolag och värdepappersföretag som är behöriga att yrkesmässigt tillhandahålla allmänheten investeringstjänster och investeringsverksamhet ... samt av andra enheter som deltar

i genomförandet av ovannämnda transaktioner, inklusive mellanhänder utan hemvist i landet. När flera sådana enheter som anges i tredje meningen deltar i genomförandet av transaktionen, ska skatten betalas av den av dessa enheter som mottar verkställighetsordern direkt från köparen eller den slutliga avtalsparten. I övriga fall ska skatten betalas av den skattskyldige. Mellanhänder och andra enheter som deltar i transaktionen vilka inte har hemvist i landet får utse en skatterepresentant som, på samma villkor och med samma ansvar som den enhet som saknar hemvist i landet, ansvarar för fullgörandet av de skyldigheter som är knutna till de transaktioner som anges i de föregående punkterna. ... ”

4 Den tabell 3 som avses i artikel 1.492 i lag nr 228/2012 och som återfinns i en bilaga till samma lag har rubriken ”Tabell: skatt på finansiella transaktioner med finansiella instrument (värdet för varje avtalspart uttryckt i euro)”. Tabellen har följande lydelse:

Avtalets nationella värde

(i tusental euro)

Finansiellt instrument

0-2,5

2,5-5

5-10

10-50

50-100

100-500

500-1000

Över 1000

Standardiserade terminskontrakt (futures), certifikat, täckta långa optioner (covered warrants) och optionsavtal avseende avkastning, mätinstrument eller index avseende aktier

0,01875

0,0375

0,075

0,375

0,75

3,75

7,5

15

Terminskontrakt (futures), certifikat, täckta långa optioner (covered warrants) och optionsavtal avseende aktier

0,125

0,25

0,5

2,5

5

25

50

100

Swapavtal avseende aktier och motsvarande avkastning, index eller värden

Terminskontrakt knutna till aktier och motsvarande avkastning, index eller värden

CFD-kontrakt ("contracts for difference") där beloppet är kopplat till aktier och motsvarande

avkastning, index eller värden

Alla andra värdepapper som innebär en kontant reglering där beloppet bestäms på grundval av aktier och motsvarande avkastning, index eller värden

Kombinationer av ovannämnda kontrakt eller värdepapper

0,25

0,5

1

5

10

50

100

200

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

5 Den 28 mars 2014 gav Société Générale, som har hemvist i Frankrike, genom sin italienska filial in en deklaration till skattemyndigheten med avseende på den skatt på finansiella transaktioner som hade införts genom lag nr 228/2012. Enligt denna deklaration, som avsåg de transaktioner som det franska moderbolaget hade genomfört under beskattningsåret 2013 med sådana finansiella derivatinstrument som avses i artikel 1.492 i denna lag, uppgick skatten till 55 207 euro.

6 Den 1 augusti 2014 ansökte Société Générale hos skattemyndigheten om återbetalning av de belopp som hade erlagts avseende denna skatt. Société Générale gjorde gällande att bestämmelserna i lag nr 228/2012, om att finansiella transaktioner avseende derivatinstrument ska beskattas när det underliggande värdepappret har emitterats av en enhet med hemvist i Italien, stred mot den italienska konstitutionen, särskilt mot principerna om formell likabehandling och skatteförmåga, vilka stadgas i artikel 3 respektive artikel 53 i konstitutionen, samt mot

internationell sedvanerätt, vilken är tillämplig i den italienska rättsordningen till följd av artikel 10 i konstitutionen, samt unionsrätten, i synnerhet artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF.

7 I avsaknad av svar från skattemyndigheten överklagade Société Générale den 28 januari 2015 detta tysta avslagsbeslut vid Commissione tributaria provinciale di Milano (Provinsskattedomstolen i Milano, Italien), med åberopande av samma grunder. Nämnda domstol avlog överklagandet genom dom av den 18 maj 2016, då den ansåg att lag nr 228/2012 inte stred mot vare sig konstitutionen eller unionsrätten. Vad gäller frågan huruvida artikel 1.492 i denna lag är förenlig med konstitutionen, fann nämnda domstol att det förelåg ett faktiskt och objektivt samband, av ekonomisk karaktär, mellan den händelse som utlöste uttag av den skatt som införts genom denna bestämmelse, det vill säga förhandlingar som leder fram till upprättandet av ett finansiellt derivatinstrument, som ger uttryck för en skatteförmåga, och italienska staten, samt ett oupplösligt samband mellan värdet av ett sådant instrument och värdet av det underliggande värdepappret. Domstolen fann vidare att beskattning av enbart de transaktioner som avser underliggande värdepapper skulle kunna föranleda beteenden som syftade till att undvika beskattning, och att den internationella territorialitetsprincipen och principen om skattemässig suveränitet inte hade åsidosatts. Vad gäller frågan huruvida nämnda lag är oförenlig med unionsrätten fann nämnda domstol att så inte var fallet, eftersom det i skattebestämmelserna inte gjordes någon åtskillnad mellan italienska skattskyldiga personer och skattskyldiga personer med hemvist i andra medlemsstater.

8 Société Générale överklagade denna dom till den hänskjutande domstolen, Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Regionala skattedomstolen för Lombardiet, Italien), och yrkade, i första hand, återbetalning av den erlagda skatten med anförande av samma argument som bolaget hade anfört vid domstolen i första instans och, i andra hand, att målet skulle hänskjutas till Corte costituzionale (Konstitutionsdomstolen, Italien) samt att ett förhandsavgörande skulle inhämtas från EU-domstolen.

9 Den hänskjutande domstolen har angett att den skatt på finansiella transaktioner som införts genom artikel 1.491–1.500 i lag nr 228/2012 har till syfte att säkerställa att enheter som utför transaktioner med finansiella instrument som har en anknytning till Italien bidrar till att täcka de offentliga utgifterna inom ramen för sina respektive marknader.

10 Den hänskjutande domstolen har hänvisat till att det råder en symmetri mellan punkterna 491 och 492 i artikel 1 i denna lag. Den första punkten rör aktier och andra aktierelaterade instrument som emitterats av bolag med hemvist i Italien samt de värdepapper som representerar dessa instrument, medan den andra punkten rör finansiella derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper består av ett eller flera av de aktier och instrument som avses i punkt 491 i denna artikel, eller vilkas värde är knutet till sådana aktier och instrument. I båda dessa punkter föreskrivs att skatten ska betalas oavsett var transaktionen har genomförts och i vilken stat som de avtalsslutande parterna har hemvist, även om punkterna skiljer sig åt vad gäller sättet att beräkna skatten.

11 Den hänskjutande domstolen har även påpekat att varje finansiell aktör som utför transaktioner avseende sådana finansiella derivatinstrument drar fördel av värdet av det underliggande värdepappret, vars existens är beroende av värdepappret i den italienska rättsordningen, i vilken emissionen av detta värdepapper regleras. Den anser därför att den italienska lagstiftaren har haft fog för att anse att det finns ett oupplösligt ekonomiskt samband mellan dessa instrument och denna medlemsstats rättsordning. Den hänskjutande domstolen har tillagt att den inte delar Société Générales uppfattning att det inte finns något territoriellt samband mellan den skatt som föreskrivs i artikel 1.492 i lag nr 228/2012 och nämnda rättsordning.

12 Den hänskjutande domstolen är emellertid osäker på huruvida lag nr 228/2012 är förenlig

med unionsrättens principer, eftersom den innebär att transaktioner mellan enheter utan hemvist i landet, som genomförs med hjälp av mellanhänder som också saknar hemvist i landet, avseende finansiella derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i landet, ska påföras en skatt och att administrativa skyldigheter och deklarationsskyldigheter ska fullgöras beträffande dessa transaktioner, med beaktande av att transaktionerna avseende dessa underliggande värdepapper är föremål för en liknande skatt.

13 Den hänskjutande domstolen är särskilt osäker på huruvida den skatt som föreskrivs i artikel 1.491 och 1.492 i lag nr 228/2012, såsom Société Générale har hävdad, kan ge upphov till diskriminering mellan skattskyldiga personer med hemvist i landet och skattskyldiga personer som saknar hemvist i landet samt hinder för friheten att tillhandahålla tjänster och för den fria rörligheten för kapital.

14 Mot denna bakgrund beslutade Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Regionala skattedomstolen för Lombardiet) att vilandeförklara målet och att ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Utgör artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det på finansiella transaktioner, oavsett i vilken stat de finansiella aktörerna och mellanhanden i transaktionen har hemvist, tas ut en skatt som ska erläggas av parterna i transaktionen och som motsvarar ett fast belopp, vars storlek beror på transaktionens värde (med indelning i olika intervall) och varierar beroende på vilken typ av instrument som transaktionen avser och avtalets värde och som ska betalas på grund av att de beskattade transaktionerna avser handel med ett derivat vars underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i den medlemsstat som har infört skatten?”

Prövning av tolkningsfrågan

15 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken skatt ska tas ut på finansiella transaktioner avseende derivatinstrument – och administrativa skyldigheter och deklarationsskyldigheter fullgöras beträffande dessa – vilken ska betalas av parterna i transaktionen, oavsett var transaktionen genomförs eller i vilken stat som parterna och en eventuell mellanhand i transaktionen har hemvist, när dessa instruments underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i den medlemsstaten.

16 Det ska inledningsvis erinras om att artikel 18 FEUF endast kan tillämpas fristående i sådana fall som omfattas av unionsrätten, men för vilka det inte har föreskrivits några särskilda regler om icke-diskriminering i fördraget. I fördraget föreskrivs emellertid en sådan särskild regel, i synnerhet i artikel 56 FEUF i fråga om friheten att tillhandahålla tjänster (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 juni 2014, *Strojírny Prostějov och ACO Industries Tábor*, C-53/13 och C-80/13, EU:C:2014:2011, punkt 32 och där angiven rättspraxis) och i artikel 63 FEUF i fråga om den fria rörligheten för kapital (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 6 september 2018, *Patrício Teixeira*, C-184/18, ej publicerat, EU:C:2018:694, punkterna 15 och 16 och där angiven rättspraxis).

17 Vad för det första gäller den frihet som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, har den hänskjutande domstolen hänvisat till friheten att tillhandahålla tjänster och den fria rörligheten för kapital.

18 En medlemsstats bestämmelser om beskattning av transaktioner avseende finansiella derivatinstrument, såsom artikel 1.492 i lag nr 228/2012, omfattas av tillämpningsområdet för den fria rörligheten för kapital, eftersom finansiella transaktioner som innebär kapitalrörelser beskattas.

Sådana bestämmelser kan emellertid även påverka friheten att tillhandahålla tjänster, eftersom den kan få effekter för finansiella tjänster rörande värdepapper som emitterats av bolag med hemvist i nämnda medlemsstat, vilka erbjuds i en annan medlemsstat.

19 Enligt domstolens fasta praxis prövar domstolen, när en nationell bestämmelse hänför sig till såväl friheten att tillhandahålla tjänster som den fria rörligheten för kapital, i princip den aktuella bestämmelsen mot bakgrund av endast en av dessa två friheter om det visar sig att den ena av dem, under sådana omständigheter som dem i målet vid den nationella domstolen, är helt underordnad den andra och kan knytas till den (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2006, *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, punkt 34, dom av den 26 maj 2016, *NN (L) International*, C-48/15, EU:C:2016:356, punkt 39, och dom av den 8 juni 2017, *Van der Weegen m.fl.*, C-580/15, EU:C:2017:429, punkt 25).

20 I ett sådant fall som det som avses i målet vid den nationella domstolen förefaller friheten att tillhandahålla tjänster vara underordnad den fria rörligheten för kapital. De rättsliga villkoren för påförande av den aktuella skatten, som avser finansiella transaktioner, är nämligen tillämpliga oberoende av om en sådan transaktion innebär tillhandahållande av tjänster eller inte. Den hänskjutande domstolen vill dessutom få klarhet i vilka eventuella restriktiva effekter som kan följa av själva införandet av en sådan skatt, utan att närmare ange hur skatten specifikt skulle kunna påverka sådana tjänster. Enligt de uppgifter som lämnats i begäran om förhandsavgörande betalade *Société Générale* nämnda skatt i egenskap av en finansiell aktör som deltagit i de transaktioner som är aktuella i det nationella målet. Det har emellertid inte lämnats några ytterligare uppgifter om dessa transaktioner eller om bolagets deltagande i dem. I synnerhet anges inte i denna begäran på vilka grunder och i vilket syfte som nämnda transaktioner skulle ha genomförts.

21 Härav följer att tolkningsfrågan ska prövas mot bakgrund av den fria rörligheten för kapital.

22 Enligt domstolens praxis utgör åtgärder som kan avhålla personer utan hemvist i landet från att investera i en medlemsstat eller som kan avhålla personer med hemvist i nämnda medlemsstat från att investera i andra stater sådana restriktioner för kapitalrörelser som är förbjudna enligt artikel 63.1 FEUF (dom av den 10 februari 2011, *Haribo Lakritzen Hans Riegel och Österreichische Salinen*, C-436/08 och C-437/08, EU:C:2011:61, punkt 50, och dom av den 18 januari 2018, *Jahin*, C-45/17, EU:C:2018:18, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

23 Medlemsstaternas rätt enligt artikel 65.1 a FEUF att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattlagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika orter utgör ett undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för kapital. Detta undantag begränsas i sin tur av bestämmelserna i artikel 65.3 FEUF, enligt vilka de nationella bestämmelser som avses i punkt 1 i denna artikel "inte [får] utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 63 [FEUF]" (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 november 2018, *Sofina m.fl.*, C-575/17, EU:C:2018:943, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

24 Domstolen har även slagit fast att de skillnader i behandling som är tillåtna enligt artikel 65.1 a FEUF ska skiljas från sådan diskriminering som är förbjuden enligt artikel 65.3 FEUF. För att en nationell skattlagstiftning ska kunna anses vara förenlig med fördragets bestämmelser om fri rörlighet för kapital krävs det emellertid att den skillnad i behandling som följer därav avser situationer som inte är objektivt jämförbara eller att skillnaden kan motiveras av tvingande skäl av allmänintresse (dom av den 22 november 2018, *Sofina m.fl.*, C-575/17, EU:C:2018:943, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

25 Enligt fast rättspraxis kan diskriminering dessutom föreligga då samma regel tillämpas på

olika situationer (dom av den 6 december 2007, Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

26 Det ska slutligen erinras om att man för att avgöra huruvida det föreligger diskriminering ska pröva huruvida en gränsöverskridande situation är jämförbar med en inhemsk situation i en medlemsstat mot bakgrund av det mål som eftersträvas med de aktuella nationella bestämmelserna (dom av den 26 februari 2019, X (Mellanhänder som är bolag med hemvist i tredjeland), C-135/17, EU:C:2019:136, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

27 I förevarande fall har Société Générale hävdats att den skatt som föreskrivs i artikel 1.492 i lag nr 228/2012 medför diskriminering mellan personer med respektive utan hemvist i landet samt restriktioner för den fria rörligheten för kapital.

28 Bolaget har gjort gällande att denna bestämmelse behandlar skattskyldiga personer med respektive utan hemvist i landet på samma sätt, trots att dessa inte befinner sig i samma situation, och gör det mindre fördelaktigt för de sistnämnda personerna att investera i finansiella derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i Italien än att investera i sådana instrument vilkas underliggande värdepapper härrör från en annan stat. Detta skapar enligt bolaget ett hinder för dessa derivatinstruments tillträde till marknaden, i synnerhet som införandet av denna skatt förenats med administrativa skyldigheter och deklarationsskyldigheter som gäller utöver de skyldigheter som föreskrivs i de stater där de finansiella aktörerna och eventuella mellanhänder har sin hemvist.

29 Det framgår av uppgifterna i begäran om förhandsavgörande att den skatt som föreskrivs i artikel 1.492 i lag nr 228/2012 rör finansiella transaktioner avseende derivatinstrument som har en anknytning till italienska staten. Denna skatt ska erläggas oavsett var transaktionen genomförs och oavsett i vilken stat som parterna i transaktionen och en eventuell mellanhand har hemvist, vilket innebär att enheter med respektive utan hemvist i landet omfattas av samma beskattningsregler.

30 I synnerhet tillämpas denna skatt på samma sätt på finansiella aktörer med respektive utan hemvist i landet och på transaktioner som genomförs i beskattningsstaten eller i en annan stat. Skatten varierar nämligen inte beroende på var transaktionerna genomförs eller i vilken stat som parterna har hemvist, utan beroende på vilket belopp dessa transaktioner uppgår till och vilken typ av instrument det är fråga om. Det förefaller således som om inhemska transaktioner i skattemässigt hänseende behandlas på samma sätt som liknande transaktioner av gränsöverskridande karaktär och som om det inte föreligger någon skillnad i behandlingen mellan enheter med respektive utan hemvist i landet.

31 Vad gäller frågan huruvida de situationer som dessa enheter befinner sig i är jämförbara har den hänskjutande domstolen angett att syftet med den nationella lagstiftning som är aktuell i målet är att säkerställa att enheter som utför transaktioner avseende de aktuella finansiella instrumenten bidrar till att täcka de offentliga utgifterna. I motsats till vad Société Générale har hävdats befinner sig emellertid enheter med respektive utan hemvist i landet, som deltar i transaktioner avseende derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper har emitterats i Italien och är skattepliktiga enligt nämnda nationella lagstiftning, i jämförbara situationer mot bakgrund av detta syfte.

32 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 52 i sitt förslag till avgörande är däremot de finansiella derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper regleras av italiensk rätt och som omfattas av denna skatt, mot bakgrund av nämnda syfte, inte jämförbara med sådana derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper inte regleras av italiensk rätt och på vilka denna skatt inte är tillämplig.

33 Av det ovan anförda följer att den skatt som föreskrivs i artikel 1.492 i lag nr 228/2012 inte förefaller medföra någon diskriminering som är förbjuden enligt artikel 65.3 FEUF.

34 Société Générale har vidare gjort gällande att den skillnad i behandling som görs i den italienska lagstiftningen mellan finansiella derivatinstrument vilkas underliggande värdepapper regleras av italiensk rätt och dem vilkas underliggande värdepapper inte regleras av italiensk rätt gör det mindre fördelaktigt att investera i de förstnämnda instrumenten. Domstolen erinrar om att den vid upprepade tillfällen har slagit fast att i avsaknad av harmonisering på unionsnivå gäller att de nackdelar som kan följa av att olika medlemsstater utövar sin beskattningsrätt parallellt inte utgör restriktioner för den fria rörligheten, så länge utövandet av beskattningsrätten inte är diskriminerande, och att medlemsstaterna inte är skyldiga att anpassa sina egna skatte- och avgiftssystem till de övriga medlemsstaternas skatte- och avgiftssystem (dom av den 26 maj 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

35 Bland annat kan den fria rörligheten inte förstås så, att en medlemsstat är skyldig att anpassa sina skattebestämmelser till en annan medlemsstats skattebestämmelser för att i alla situationer säkerställa en beskattning som undanröjer alla olikheter som följer av de nationella skattelagstiftningarna, eftersom de beslut som en skattskyldig fattar i fråga om investeringar i en annan medlemsstat, beroende på omständigheterna, kan vara mer eller mindre fördelaktiga eller ofördelaktiga för en sådan skattskyldig (dom av den 30 januari 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, punkt 72).

36 Under dessa omständigheter kan, såsom den italienska regeringen och kommissionen har gjort gällande i sina skriftliga yttranden, den skatt som föreskrivs i artikel 1.492 i lag nr 228/2012 inte anses utgöra en restriktion för den fria rörligheten för kapital.

37 Vad gäller förekomsten av deklarationsskyldigheter och administrativa skyldigheter som är knutna till betalningen av denna skatt, konstaterar domstolen att den hänskjutande domstolen inte har utvecklat denna aspekt i begäran om förhandsavgörande och framför allt inte har förklarat vilka skyldigheter det rör sig om eller redogjort för de bestämmelser som är tillämpliga på området. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 53 i sitt förslag till avgörande framgår det i vart fall inte av denna begäran någon omständighet som tyder på att de skyldigheter som åligger enheter utan hemvist i landet skulle skilja sig från de skyldigheter som åligger enheter med hemvist i landet eller att dessa skyldigheter skulle gå utöver vad som är nödvändigt för att uppbära den skatt som föreskrivs i artikel 1.492 i lag nr 228/2012.

38 När det gäller det sistnämnda fallet har domstolen nämligen slagit fast att behovet av att säkerställa en effektiv skatteuppbörd utgör ett legitimt mål som kan motivera en inskränkning av de grundläggande friheterna. En medlemsstat har således rätt att vidta åtgärder som gör det möjligt att på ett klart och precist sätt kontrollera vilket skattebelopp som ska betalas, under förutsättning att dessa åtgärder är ägnade att uppnå det mål som eftersträvas och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 maj 1997, Futura Participations och Singer, C-250/95, EU:C:1997:239, punkt 31, och dom av den 22 november 2018, Sofina m.fl., C-575/17, EU:C:2018:943, punkt 67). Det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra de härför erforderliga kontrollerna.

39 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den fråga som ställts besvaras enligt följande: Artikel 63 FEUF ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken skatt ska tas ut på finansiella transaktioner avseende derivatinstrument, vilken ska betalas av parterna i transaktionen, oavsett var transaktionen genomförs eller i vilken stat som parterna och en eventuell mellanhand i transaktionen har hemvist, när dessa instruments underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i den medlemsstaten. Administrativa

skyldigheter och deklarationsskyldigheter som är knutna till denna skatt och som åligger enheter utan hemvist i landet får emellertid inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppbära nämnda skatt.

Rättegångskostnader

40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 63 FEUF ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken skatt ska tas ut på finansiella transaktioner avseende derivatinstrument, vilken ska betalas av parterna i transaktionen, oavsett var transaktionen genomförs eller i vilken stat som parterna och en eventuell mellanhand i transaktionen har hemvist, när dessa instruments underliggande värdepapper har emitterats av ett bolag med hemvist i den medlemsstaten. Administrativa skyldigheter och deklarationsskyldigheter som är knutna till denna skatt och som åligger enheter utan hemvist i landet får emellertid inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppbära nämnda skatt.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: italienska.